

Tél Keszthelyen

A fény kigyúl. A tó befagy
S az omló part alatt.
Sár és iszap, nehéz kövek
És elkábult halak.

Merev halak, halott csigák,
Egy-egy alvó kigyó.
Apró jegek a víz színén
S köröskörül a hó.

A fény kigyúl. Kis lámpa csak.
Tegnap lehullt a nap.
Ma minden fejfa szép fehér,
Ők világítanak.

Máskor szótlan a sirgödör,
De ma beszélni tud;
Hogy odalent mi lesz veled,
Elmondja a halott.

Tömnéd füled, de hallani,
Amit sok holt beszél.
Hajad megöszül reggelig.
Őrjítő lesz a szél.

Mert szél jön, sirontúli szél,
Sírból fúvó vihar;
Élőket és a holtakat,
Mindenkit megkavar,

A sok halott ajtódra jön,
Önti őket az út,
Hívónak vélik hangodat,
Zörgetik a kaput.

A kertben nagyanyám tipeg.
Minket hív szüntelen.
Int s karja csont. Felé futok,
De lehunyom szemem.

DARAZS ENDRE

Hulló csillagok

Ránk gyújtották ezt az éjszakát,
Mohó tüzek kapdosnak alád.
Aki gyújtott, most jeleket bámul
Szemeidből és az éjszakából.

Ég az arcod, cserepes a szád,
Mohó tüzek kapdosnak alád —
Még ne mozdulj, mert kigyúlhat minde
Összeérő, sóvár öleinkben.

Kint az égen nyüzsgő, tünde had,
Mind szalad, de össze nem tapad.
Csak rohannak és egymásra hullnak,
Hullanának, de közben kimúlnak.

Nászt keres e rég-volt égi had —
Élünk még, meg ne tagadd magad.
Másnak nem, nekem mindig hiányzol.
Ha kihullasz forró éjszakámból.

DARAZS ENDRE